

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ K. S.Ž.S., 2/ E. S.Ž.S., 3/ M. S.Ž.S., 4/ V. S.Ž.S.**, všetkých zastúpených JUDr. T. Sanákom, advokátom v T., Nám. SNP 2, proti žalovaným **1/ S.S., 2/ C.C., 3/ G.G.G.**, o **neplatnosť dohody**, vedenej na Okresnom súde T. pod sp.zn. 14 C 106/2007, o dovolaní žalobcov 1/ až 4/ proti rozsudku Krajského súdu v T. z 12. januára 2010, sp.zn. 10 Co 246/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v T. z 12. januára 2010 sp.zn. 10 Co 246/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd T. (v poradí štvrtým rozhodnutím) rozsudkom z 8. júla 2008 č.k. 14 C 106/1997-509 určil, že dohoda povinnej a oprávnenej osoby osvedčená notárskou zápisnicou napísanou na Notárskom úrade v Chtelnici dňa 20. februára 1997 notárom JUDr. Miroslavom Gregorom pod číslom N 24/97, NZ 13/97 a pokračujúcou notárskou zápisnicou napísanou na Notárskom úrade v Chtelnici dňa 3. marca 1997 notárom JUDr. Miroslavom Gregorom pod č. N 33/97, NZ 21/97 a pokračujúcou notárskou zápisnicou napísanou dňa 7. marca 1997 v T. notárom JUDr. Miroslavom Gregorom pod č. N 38/97, NZ 25/97 je neplatná v časti, v ktorej M. S. súhlasil s exekúciou do výšky záložného práva v nadväznosti na zmluvu o zriadení záložného práva zo dňa 17. júla 1992 k nehnuteľnosti k.ú. Ž., LV č. X., parc. č. x dom, dvor, zastavaná plocha č.s. x o výmere x m², parc. č. x, orná pôda o výmere x m² a parc. č. x zastavaná plocha o výmere x m² na zabezpečenie záväzku s príslušenstvom vo výške 869 000 Sk a v ktorej K. S. a manželka E. S. súhlasili s exekúciou do výšky záložného práva v nadväznosti na zmluvu o zriadení záložného práva zo dňa 20. októbra 1992 k nehnuteľnosti k.ú. Ž., LV č. X., parc. č. x, zastavaná plocha, č.s. x o výmere x m², parc. č. x záhrada o výmere x m², na zabezpečenie záväzku s príslušenstvom vo výške

923 930 Sk, žalobu žalobkyne 4/ zamietol, konanie proti žalovanému 1/ zastavil a žalovaným 2/ a 3/ uložil zaplatiť trovy konania žalobcov JUDr. T. S. v sume 383 256,50 Sk do troch dní. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ustanovení § 37, § 39 s § 49a Občianskeho zákonníka, keď dospel k záveru, že sporná notárska zápisnica je absolútne neplatná v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť a podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi, ktorý videl v tom, že žalobcovia skutočne neboli správne informovaní pracovníkmi Slovenskej sporiteľne, boli dezinformovaní tak, aby sa u nich vyvolalo rozhodnutie podpísať spornú notársku zápisnicu, pričom ak by boli zo strany pracovníkov sporiteľne správne informovaní, zápisnicu by nikdy nepodpísali. Podľa ich vyjadrenia, ak by dostali do rúk spornú zápisnicu, boli by si ju prečítali, poradili by sa s právnikom, čo im umožnené nebolo. Žalobcovia preukázali naliehavý právny záujem na kladnom doriešení predmetnej veci v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., nakoľko výrok rozsudku vo veci odstraňuje ich neistotu v tom, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je. Zamietnutie žaloby žalobkyne 4/ odôvodnil tým, že táto nebola účastníčkou predmetných zmlúv. Konanie voči žalovanému 1/ zastavil z dôvodu, že tento nebol nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a nebol pasívne legitimovaný v predmetnom konaní, keďže pohľadávka z predmetnej úverovej zmluvy bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. decembra 2004 postúpená na žalovaného 3/. O trovách konania, vzhľadom na jeho výsledok, rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v T. na odvolanie žalovaného 3/ rozsudkom z 12. januára 2010 sp.zn. 10 Co 246/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Žalobcom 1/ až 4/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 2/ náhradu trov konania vo výške 208,27 € a žalovanej 3/ náhradu trov konania vo výške 383,66 € k rukám ich advokátov do troch dní. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov však nedospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že žalobcovia odvodzovali neplatnosť predmetných dohôd jednak z ich neurčitosti (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), jednak z dôvodu ich rozporu s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) a jednak z dôvodu, že právne úkony boli urobené v omyle (§ 49a Občianskeho zákonníka). V nadväznosti na to vyslovil názor, podľa ktorého z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by predmetné dohody v napádanej časti mali byť neplatné pre neurčitosť s poukazom na chyby v označení

parciel a výmer, nakoľko ide len o chyby v písaní, pričom nehnuteľnosti sú nepochybne označené a špecifikované uvedením katastrálneho územia a čísla listu vlastníctva a nepochybne z nich vyplýva, že predmetom úkonu boli všetky nehnuteľnosti zapísané na predmetných listoch vlastníctva, a teda obsah právneho úkonu možno považovať za nepochybný. Rovnako nepodloženými boli i tvrdenia žalobcov, že predmetom zálohu neboli rodinné domy, nakoľko z obsahu uzatvorených záložných zmlúv nepochybne vyplýva, že predmetom zálohu boli aj predmetné rodinné domy. Pokiaľ žalobcovia rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi videli najmä v tom, že zo strany pracovníkov Slovenskej sporiteľne boli dezinformovaní tak, aby sa u nich vyvolalo rozhodnutie podpísať spornú notársku zápisnicu a že túto zápisnicu podpísali tým spôsobom, že podpisovali len čistý list papiera, a teda nemali možnosť sa s notárskou zápisnicou riadne oboznámiť, tieto uvedené tvrdenia žalobcovia nepodložili žiadnymi relevantnými dôkazmi, pričom ich tvrdenia možno považovať za nepodložené najmä s prihliadnutím na vyjadrenie dotknutých pracovníkov sporiteľne, ako aj vyjadrenie notára, ktorý notársku zápisnicu spisoval. Zo strany žalobcov neboli produkované ani žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že by títo konali v omyle a tento omyl bol žalovanými vyvolaný, prípadne títo museli o ňom vedieť. Odvolací súd vyslovil možnosť súhlasu s názorom žalovaných, že uzatváranie notárskych zápisníc s obsiahnutým súhlasom s exekúciou je štandardným postupom peňažných ústavov. Z týchto dôvodov s poukazom na neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcov a nepreukázanie žiadnych dôvodov neplatnosti uzatvorených dohôd odvolací súd podľa § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. O povinnosti žalobcov nahradiť úspešným žalovaným 2/ a 3/ trovy konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. V závere dôvodov rozhodnutia dal do pozornosti prvostupňovému súdu, že tento doposiaľ nerozhodol o náhrade trov konania žalovanej 1/, voči ktorej bolo konanie právoplatne zastavené, a súčasne uložil súdu prvého stupňa postupom podľa § 164 O.s.p. opraviť označenie obchodného mena žalovanej 3/ v záhlaví rozsudku.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ až 4/, žiadali ho zmeniť tak, že žalobe žalobcov 1/ až 3/ sa vyhovuje. Žalovaných 2/ a 3/ žiadali zaviazat' na náhradu trov prvostupňového, odvolacieho i dovolacieho konania. V dôvodoch dovolania, ktorého značnú časť venovali opisu skutkových okolností a zhrnutiu právnej argumentácie z celého konania odvolaciemu súdu predovšetkým vytkli, že nevysvetlil, čo je predmetom odvolacieho konania a o čom vlastne rozhodol, keď vo výrokovej časti tvrdí, že

len v napadnutej časti mení rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu v tejto časti zamietal, pričom z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd zmenil celý prvostupňový rozsudok tak, že žalobu celkovo zamietol a žalovaným 2/, 3/ priznal náhradu trov konania. V tejto súvislosti poukázali na to, že S. (žalovaná 1/) mohla postúpiť pohľadávku tvoriacu predmet konania na firmu G.G. (žalovanú 3/), s ktorou súd prvého stupňa konal ako s účastníčkou konania s označením G., len v takom rozsahu, v akom ju sama získala od SLSP a.s. MsP T., teda len v rozsahu úverovej zmluvy č. X., zo dňa 20. októbra 1992, zabezpečenú zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve iba K. S. a manželky E. S., registrovanej pod č. R III. 2977/92 z 1. decembra 1992. Pokiaľ teda podávala žalovaná 3/, v odvolaní označená ako G., odvolanie proti prvostupňovému rozsudku, tak sa jej odvolanie mohlo týkať len časti výroku rozsudku, v ktorej K. S. a manželka E. S. súhlasili s exekúciou do výšky záložného práva v nadväznosti na Zmluvu o zriadení záložného práva zo dňa 20. októbra 1992 k nehnuteľnostiam v kat. území Ž. zapísaných na LV č. X., ako parc. č. x, zast. plocha, dom súp. č. x o výmere x m² a parc. č. x, záhrada o výmere x m², na zabezpečenie záväzku s príslušenstvom vo výške 923 930 Kčs. Toto odvolanie, ak vôbec bolo podané účastníkom konania – oprávneným subjektom (a smeruje proti prvostupňovému rozsudku, ktorý je nesprávne označený sp.zn. 14 Cb 106/1997), nemôže sa týkať tej časti rozsudku, ktorá sa vzťahuje na M. S. (žalobcu 3/). Tu dovolatelia poukázali na to, že žalovaná 2/ vstúpila do konania na základe zámeny účastníkov konania podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p., ktorú prvostupňový súd pripustil uznesením zo dňa 6. mája 2008, č.k. 14 C 106/1997-493 (zámena so S.S.). V tejto časti (M. S.) ani oprávnená žalovaná, t.č. C. (žalovaná 2/) nepodala odvolanie proti prvostupňovému rozsudku, a preto v tejto časti je rozsudok súdu prvého stupňa právoplatný, nakoľko sa jedná o naprosto samostatný a od ostatnej časti konania oddeliteľný nárok žalobcu 3/ proti žalovanej 2/ od nároku žalobcov 1/, 2/. Odvolaciemu súdu dovolatelia vytkli nesprávnosť, zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku aj v časti výroku o trovách konania, keď odvolací súd nevysvetlil, prečo priznáva trovy prvostupňového, ale ja druhostupňového konania žalovanej 2/, ktorá nepodala proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie a na pojednávaní pred odvolacím súdom bola pasívna, keďže nepodala odvolanie. Odvolací súd nevysvetlil ani to, prečo zaviazal aj žalobkyňu 4/ na náhradu trov konania, keď prvostupňový súd jej žalobu zamietol a odvolanie žalovanej 3/ sa týkalo len tej časti, v ktorej súd vyhovel žalobnému návrhu žalobcov 1/ až 3/ v plnom rozsahu a zaviazal žalované 2/ a 3/ na náhradu trov konania. Z toho vyplýva, že voči žalobkyňi 4/ bolo konanie právoplatne skončené a žalovaná 3/ vo

svojom odvolaní nenapadá časť prvostupňového rozsudku, v ktorej súd prvého stupňa žalobu žalobkyne 4/ zamietol. Konečne, odvolací súd nevysvetlil, o čo opiera svoje rozhodnutie o priznaných trovách žalovanej 3/ pri DPH s tým, že do 31. mája 2009 priznáva DPH len z tarifnej odmeny a od 1. júna 2009 i z náhrad.

Žalovaná 2/ vo vyjadrení žiadala dovolanie žalobcov zamietnuť.

Žalovaná 3/ sa k dovolaniu žalobcov nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmajúc najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý vykazuje znaky rozsudku podľa § 238 ods. 1 O.s.p.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní

uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Aj keď dovolatelia vo svojom dovolaní výslovne neoznačujú dovolacie dôvody, z obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku možno vyvodiť, že v dovolaní proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej žalobcovia 1/ až 3/ namietajú, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a v časti výroku o trovách konania všetci štyria žalobcovia vyvodzujú prípustnosť dovolania z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, z obsahu spisu vyplýva, že S.S. (v tomto spore pôvodne označená žalovaná) uzatvorila s Ing. M. Č. dve úverové zmluvy. Prvou úverovou zmluvou č. X. zo dňa 17. júla 1992 bol Ing. M. Č. poskytnutý úver v sume 1 600 000 Kčs, na zabezpečenie ktorého bolo zmluvou zo dňa 17. júla 1992 zriadené záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve M. S. [žalobcu 3/ (zmluva registrovaná na Štátnom notárstve v T. pod č. R III 1843/92 zo dňa 20. augusta 1992)] podľa návrhu zo 17. júla 1992 na nehnuteľnosti parc. č. 1019, 1018/2 a 1018/3, kat. územie Ž., LV č. X., v prospech sporiteľne vo výške 869 000 Kčs. Druhou úverovou zmluvou č. X. zo dňa 20. októbra 1992 bol Ing. M. Č. poskytnutý úver v sume 1 800 000 Kčs, na zabezpečenie ktorého bolo zmluvou zo dňa 20. októbra 1992 zriadené záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve K. S. a manželky E. S. [žalobcov 1/, 2/ (zmluva registrovaná Štátnym notárstvom v T. pod č. R III 2977/92 zo dňa 1. decembra 1992)] podľa návrhu z 20. októbra 1992 na nehnuteľnosti parc. č. x a x, kat. územie T., LV č. X., v prospech sporiteľne vo výške 923 930 Kčs.

Zmluvou o postúpení pohľadávok z 22. decembra 1999 S. postúpila pohľadávku zo zmluvy o úvere č. X. z 20. októbra 1992 postupníkovi S. (v súčasnosti označenej žalovanej 1//). Súd prvého stupňa uznesením z 5. novembra 2002 č.k. 14 C 106/97-199 pripustil zmenu účastníkov na strane žalovaného tak, že na miesto S. vstúpila do konania S. (napriek tomu, že

S. bola postúpená iba jedna z dvoch pohľadávok). Následne súd prvého stupňa uznesením z 27. januára 2004 č.k. 14 C 106/97-232 rozhodol o pripustení prístúpenia S. do konania ako žalovanej 2/. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 5. septembra 2002 S. postúpila (druhú) pohľadávku zo zmluvy o úvere č. X. zo 17. júla 1992 postupníkovi C. (v súčasnosti označenej žalovanej 2/). S. zmluvou o postúpení pohľadávok z 22. decembra 2004 postúpila predmetnú (vyššie uvedenú) pohľadávku postupníkovi G.G.. Súd prvého stupňa uznesením z 24. marca 2006 č.k. 14 C 106/97-400 pripustil vstup do konania G.G. ako žalovanej 3/. Napokon súd prvého stupňa uznesením zo 6. mája 2008 č.k. 14 C 106/97-493 pripustil zmenu účastníkov tak, že z konania vystupuje žalovaná 2/ S. a na jej miesto vstupuje C.

Z uvedeného je tak zrejmé, že t.č. žalovanej 1/ bola pôvodnou žalovanou (S.) postúpená pohľadávka vyplývajúca iba z jednej úverovej zmluvy (č. X. z 20. októbra 1992), zabezpečená zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľnosti žalobcov 1/, 2/ a následne iba táto jedna pohľadávka bola žalovanou 1/ postúpená žalovanej 3/. Vzhľadom na to treba dať za pravdu dovolateľom, že pokiaľ proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie iba žalovaná 3/, tak sa jej odvolanie mohlo týkať len časti výroku prvostupňového rozsudku, v ktorej žalobcovia 1/, 2/ súhlasili s exekúciou do výšky záložného práva v nadväznosti na Zmluvu o zriadení záložného práva z 20. októbra 1992 označenej už vyššie v odôvodnení tohto uznesenia a v žiadnom prípade sa nemohlo vzťahovať aj časť prvostupňového rozsudku, v ktorej bolo vyhovené žalobe žalobcu 3/. Na strane žalovaných totiž nejde o nerozlučné procesné spoločenstvo. Každá zo žalovaných 2/ a 3/ postúpením nadobudla samostatnú pohľadávku vyplývajúcu z dvoch samostatných úverových zmlúv, z ktorých každá jedna bola zabezpečená samostatnou zmluvou o zriadení záložného práva – jednou týkajúcou sa majetku žalobcov 1/, 2/ a druhou týkajúcou sa majetku žalobcu 3/. Preto pokiaľ odvolací súd na odvolanie iba žalovanej 3/ zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti tak, že v tejto časti žalobu zamietol, jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď bezdôvodne zmenil aj tú časť prvostupňového rozsudku týkajúcu sa žalobcu 3/, ktorá odvolaním dotknutá nebola.

Pokiaľ ide o výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, tento má sám o sebe procesnú povahu uznesenia.

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je v prvom rade prípustné (a súčasne dôvodné) vtedy, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v § 237 O.s.p., ktoré spôsobujú tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. K týmto vadám prihliada dovolací súd – ak je dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom – z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). Existenciu väd konania uvedených v § 237 O.s.p. dovolatelia tvrdili, a to konkrétne vadu uvedenú pod písm. f/.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vada konania vymedzená v citovanom ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. To jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález sp.zn. III ÚS 119/03, I ÚS 226/03) i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie z 21. mája 2008 sp.zn. 4 Cdo 83/2008), podľa ktorých treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p. V spojitosti s § 167 ods. 2 O.s.p. toto ustanovenie primerane platí aj pre odôvodnenie uznesenia súdu.

Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia (rozsudku, uznesenia) je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. V prejednávanej veci nie je možné preskúmať správnosť postupu odvolacieho súdu pri rozhodovaní o trovách konania. Nepreskúmateľnosť tejto časti rozsudku odvolacieho súdu vyplýva z neujasnenosti okruhu účastníkov odvolacieho konania v spojení s rozsahom, v akom bol rozsudok súdu prvého stupňa napadnutý odvolaním. Odvolací súd ani nevysvetľuje rozdiely pri priznávaní náhrady trov konania v súvislosti s DPH do 31. mája 2009 a od 1. júna 2009.

Nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku o trovách konania, majúca za následok jeho nepresvedčivosť, je tak vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. marca 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová